

Arrest

nr. 200 700 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 22 juli 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden op 9 juni 2015 te Griekenland en op 5 juli 2013 te Zwitserland.

1.2. Op 6 oktober 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 6 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/07/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 8 november 2016 van 14.05 tot 18.08 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Pieter-Jan Franssen, was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en deel uit te maken van de Marehan-subclan van de Darod. U bent op 10 oktober 1989 geboren in Mogadishu, verhuisde tijdens de burgeroorlog begin jaren '90 naar Kismayo en verbleef daar tot januari 2014.

In 2014 laaide het conflict tussen de Ogaden en Marehan-clans op in Kismayo. Leden van uw clan werden vermoord. Ook uw oom werd omgebracht en uit vrees voor uw leven besloot u samen met uw moeder en halfbroers en -zussen de stad te ontvluchten. U verhuisde in februari 2014 naar Mogadishu waar u onderdak vond bij familieleden van uw moeder. U ging er eerst aan de slag in een restaurant. Toen u uw job daar kwijtraakte, startte u begin april 2015 via een kennis van uw subclan, I.H., als hulpkok in de legerbasis van de vroegere parfumbabriek in Heliwa. Op 22 april 2015 werd u op een avond ontvoerd door Al-Shabaab en zes dagen lang op een u onbekende plaats vastgehouden. U werd er ondervraagd over uw activiteiten. Ze geloofden niet dat u als kok in de basis werkte en vermoedden dat u spioneerde voor de overheid. Twee dagen voor u vrijgelaten werd, kwam een oude bekende met u praten. Het was sheikh I., uw buurman die in uw wijk tot het gebed opriep. Hij zette u onder druk om samen te werken met Al-Shabaab terwijl u verder zou werken in de legerbasis. U zag geen andere uitweg dan het voorstel te aanvaarden. Thuisgekomen besloot u in overleg met uw moeder I.H. diezelfde avond nog in te lichten. U slaagde er pas in hem tegen de morgen te bereiken. Hij stelde voor sheikh I. samen met u meteen te arresteren bij hem thuis. De man bleek echter niet thuis te zijn en bevond zich evenmin in de moskee. Uit vrees voor uw leven vroeg u I.H. vervolgens om u naar uw oom te brengen die vlakbij de luchthaven woonde. Daar dook u een maandlang onder. Kort na de zoekactie naar sheikh I., belde I. u op. Hij verweet u een ongelovige te zijn en bedreigde u met de dood. Uw moeder werd kort daarna vermoord. Uw oom wou dat u het land verliet omdat hij vond dat u ook zijn leven in gevaar bracht. Hij regelde een smokkelaar voor u.

U verliet Somalië op 26 mei 2015. U reisde via Turkije naar België. U kwam hier aan op 21 juli 2015 en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw asielerlaas bevat een aantal onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aantasten.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over de legerbasis en uw activiteiten weinig waarschijnlijk en doorleefd overkomen. U beweert dat u deze functie in het legerkamp bemachtigde dankzij I.H., een kennis van uw oom die tot de Marehan-clan behoorde en tevens in de basis werkzaam was. Over de militaire achtergrond van I.H. blijkt u buiten het gegeven dat hij een soldaat was echter weinig te weten. U weet niet hoe lang de man al bij het leger was en evenmin welke functie hij daar had (CGVS, p. 13). U beweert verder geen contact te hebben gehad met de soldaten die in de basis gestationeerd waren maar wel met de soldaten die het kamp bij de toegang bewaakten. Met een van hen geraakte u bevriend maar u blijkt de naam van de man niet kennen. Evenmin kent u de namen van de andere bewakers. Het is echter vreemd dat u aan deze mannen werd voorgesteld bij het begin maar dat u geen enkele van hun namen kent en zelfs niet van de soldaat met wie u bevriend raakte. U weet ook niet hoe het hem na uw vertrek is vergaan (CGVS, p. 13). Over uw activiteiten in het gebouw, komen uw verklaringen enigszins onwaarschijnlijk over. U beweert immers dat u en een kok drie maal per dag voor 150 à 200 man kookten. De kok bediende de militairen terwijl u de afwas deed. Niet alleen lijkt twee man weinig om alle taken te verrichten voor een dergelijk aantal manschappen, het lijkt ook niet helemaal efficiënt dat terwijl de kok de mannen bedient u begint af te wassen (CGVS, p. 13-14).

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw toegang tot het gebouw opmerkelijk in het licht van het feit dat er in Mogadishu regelmatig gerichte aanslagen worden gepleegd tegen mensen en plaatsen van de overheid, in het bijzonder van leger en politie (cf. infra). Gevraagd naar de procedure om de legerbasis te betreden, legt u uit dat u in het begin van uw tewerkstelling in de basis werd voorgesteld aan de bewakers en sindsdien zonder enige controle te moeten ondergaan de basis mocht betreden (CGVS, p. 12). Uit de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving, blijkt dat de vroegere parfumbabriek in Heliwa die nu dienst doet als legerbasis in 2015 in totaal 15 keer onder vuur werd genomen door Al-Shabaab. Van de 15 incidenten deden er zich 5 voor in de periode januari-maart 2015 (zie informatie in het administratieve dossier). Gezien er kort voor uw aanstelling nog aanslagen werden gepleegd op de militaire basis, is het hoogst onwaarschijnlijk dat u geen enkele controle moest doorlopen bij het binnengaan. Deze en de voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan uw bewering dat u in de militaire basis van Heliwa hebt gewerkt.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over uw detentie en rekrutering door Al-Shabaab weinig aannemelijk zijn. Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u onder dwang zou rekruteren. Uit de informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat rekrutering onder dwang veeleer uitzonderlijk voorkomt. Wanneer er sprake is van rekrutering onder dwang dan gebeurt dit voornamelijk in gebieden die door Al-Shabaab worden gecontroleerd, waarbij adolescenten de belangrijkste doelgroep vormen. In de praktijk blijken sociale druk van de familie en de clan, propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee of geldbeloftes veel vaker ingezet te worden om jongeren te rekruteren (zie informatie in het administratieve dossier). Uw rekrutering gebeurde hoe dan ook op een atypische manier. U was immers al 25 jaar oud en werd ontvoerd zonder dat er daarvoor al benaderingspogingen van Al-Shabaab waren geweest. Ook wordt u op een weinig consistente manier benaderd tijdens uw gevangenschap. In eerste instantie wordt u hardhandig aangepakt voor uw werk op de militaire basis maar wanneer u bekend in de keuken te werken, lijkt uw functie mogelijkheden tot samenwerking te bieden. Over de operaties die u zou moeten uitvoeren, vertelt u dat u in de eerste plaats als informant zou werken en nadien bommen zou moeten plaatsen (CGVS, p. 19). Om de slaagkansen van hun activiteiten te verhogen en zichzelf niet in gevaar te brengen, zou Al-Shabaab logisch gezien veeleer een beroep doen op een rekrut die hun ideologie genegen was dan een rekrut die ze zodanig onder druk zetten dat hij na een aantal dagen uit vrees voor zijn leven beslist mee te werken. Dat Al-Shabaab u na zes dagen gevangenschap alweer vrijlaat met alleen uw belofte tot samenwerking, is dan ook weinig waarschijnlijk. Niet alleen bestond de kans dat u hun operaties in het gedrang zou brengen. Er bestond ook een kans dat u informatie zou doorspelen aan de autoriteiten en er jacht zou worden gemaakt op de mannen met wie u in contact zou blijven en in het bijzonder uw buurman sheikh I.. Hij maakte zich duidelijk kenbaar aan u als vijand van de overheid (CGVS, p. 14-15). Het beeld dat u van uw rekrutering door Al-Shabaab schetst, is dermate onwaarschijnlijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen die volgen op uw vrijlating tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan. Zo vallen uw beweerde vrees voor Al-Shabaab, enerzijds, en de acties die u tegen uw buurman onderneemt, anderzijds, moeilijk met elkaar te rijmen. De reactie van uw moeder is in dit opzicht tekenend. Na uw vrijlating beseft uw moeder dat uw leven in gevaar is en dat u niet langer thuis kunt blijven. Desondanks adviseert ze u een klacht neer te leggen tegen uw buurman (CGVS, p. 15). U brengt vervolgens I.H. op de hoogte van de feiten, waarop hij u voorstelt sheikh I. diezelfde morgen met een legervoertuig te gaan arresteren. Wanneer jullie hem niet thuis of in de moskee kunnen vinden, besluit u op dat moment pas onder te duiken uit vrees voor uw leven. Het is echter niet aannemelijk dat u uw buurman en Al-Shabaablid aangeeft bij de autoriteiten zonder dat u zichzelf eerst in veiligheid brengt. Meer nog, u zou zelf deelgenomen hebben aan de poging tot arrestatie van sheikh I., met alle risico's van dien. Bovendien lijkt deze actie slecht voorbereid en eerder amateuristisch uitgevoerd te zijn. Sheikh I. is immers gekend in de wijk en is meer bepaald degene die oproept tot het gebed, zodat hij niet alleen zonder uw hulp kon geïdentificeerd worden maar ook zeer gemakkelijk kon gelokaliseerd worden (CGVS, p. 15). Dat er met een legervoertuig naar zijn huis en de moskee wordt gereden op een moment dat hij niet eens aanwezig is, weet in casu dan ook niet te overtuigen. Wanneer u gevraagd wordt of u het overwogen hebt om onmiddellijk na uw vrijlating onder te duiken, ontkent u dit. Uw reden hiervoor was dat u de mensen die u last berokkenden en opgesloten hadden, wou aanklagen (CGVS, p. 21). U kon echter ook het onrecht tegen u aanklagen na u eerst in veiligheid te hebben gebracht.

Een ander bedenkelijk element in uw verhaal betreffen uw verklaringen over uw moeder. Het is zo dat u na de mislukte arrestatie besluit onder te duiken bij uw oom maar dat uw moeder en halfbroers en -zussen thuis blijven.

Er kon echter vermoed worden dat de zoekactie die u was gestart uw gezinsleden evenzeer gevaar bracht, in het bijzonder omdat sheikh I. bekend was met uw familie (CGVS, p. 15). Over de overlijdensdatum van uw moeder spreekt u zich in de opeenvolgende interviews bovendien tegen. Bij de DVZ verklaart u namelijk dat uw moeder op 30 april 2015 vermoord werd (Verklaring DVZ, punt 13). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u dat dit op 2 mei 2015 gebeurde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u dat ze in april werd vermoord. Wanneer vervolgens naar een mogelijke verklaring voor dit verschil wordt gepeild, bevestigt u dat uw moeder gedood werd nadat u problemen kreeg. Na verder aandringen op een antwoord op de vraag, verwijst u naar de tolk en stelt dat u niet weet hoe hij de datum begrepen heeft en bevestigt vervolgens nogmaals dat ze vermoord was nadat u in de problemen verzeild raakte (CGVS, p. 15-16). In eerste instantie is het opvallend dat wanneer u naar een verklaring voor de tegenstrijdigheid gevraagd wordt u de opeenvolging van de feiten benadrukt zonder de specifieke overlijdensdatum te vermelden en in het midden lijkt te laten of uw moeder nu op 30 april dan op 2 mei 2015 vermoord werd. Het louter verwijzen naar een misverstand van de tolk, overtuigt evenmin als verklaring. Bovendien is het niet onredelijk om van u te verwachten dat u zich de precieze datum van een ingrijpende gebeurtenis als de dood van uw moeder zou herinneren.

Uw verklaringen over uw mobiele telefoon zijn evenmin eensluidend. Wanneer u gevraagd wordt hoe u thuis kwam na uw vrijlating, brengt u terloops ter sprake dat u het niet precies weet omdat u geen horloge had en Al-Shabaab uw telefoon had afgenomen (CGVS, p. 20). Later tijdens het gehoor vermeldt u dat sheikh I. u op het moment dat u bij uw oom ondergedoken was op uw mobiele telefoon opbelde. Geconfronteerd met uw eerdere bewering, beweert u dat Al-Shabaab uw telefoon had afgenomen op het moment dat u gearresteerd werd door hen maar dat ze uw telefoon bij uw vrijlating teruggaven (CGVS, p. 21). Hiermee klaart u de tegenstrijdigheid echter niet uit. Wanneer u gevraagd wordt naar verdere bedreiging van Al-Shabaab in de maand dat u ondergedoken leefde bij uw oom, antwoordt u dat u uw telefoon uitgeschakeld had en hem niet meer aanzette tot uw vertrek. Hiermee wekt u de indruk dat u uw telefoon nadien wel weer aanzette. Gevraagd naar wat er gebeurde toen u hem weer aanzette, stelt u dat u uw telefoon hebt achtergelaten en hem niet meer gebruikte nadien. Geconfronteerd met uw twee verschillende verklaringen, antwoordt u dat u de telefoon niet meer hebt aangezet en het zo hebt gelaten (CGVS, p. 23). Uw wijzigende verklaringen lijken erop te wijzen dat u uw antwoorden telkens aanpast aan de vraagstelling om te vermijden dat u verdere informatie zou moeten geven.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat veel Somaliërs de afgelopen decennia ingevolge het langdurig aanslepend intern gewapend conflict binnen Somalië verhuisd zijn. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. In casu verklaart u omwille van het lokale clanconflict in Kismayo begin 2014 naar familie in Mogadishu te zijn verhuisd. U haalde geen clangerelateerde problemen aan in Mogadishu in de periode dat u er verbleef. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Mogadishu voor uw komst naar België, het gegeven dat u daar 15 maanden lang verbleven heeft, er een familiaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen, u er gewerkt heeft, en u er zich aldus permanent gevestigd heeft, dient besloten te worden dat Mogadishu uw meest recente en actuele regio van herkomst betreft. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers.

Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij zijn werkzaamheden bij de legerbasis niet aannemelijk zou maken. Hij voert aan dat hij nog maar 20 dagen in de legerbasis tewerkgesteld was, nadat een kennis hem de job had bezorgd, en dat hij geen hooggeplaatst persoon was maar enkel werkte in de keuken. Hij werd voorgesteld aan de bewakers opdat deze zouden weten dat verzoeker daar werkte en hem konden binnenlaten. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal de activiteiten van verzoeker 'onwaarschijnlijk' acht, hetgeen een *"bijzonder subjectieve beoordeling"* betreft. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview, waar hij uitgebreid verteld heeft over zijn werkzaamheden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10-12).

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat het niet waarschijnlijk is dat Al Shabaab verzoeker gedwongen zou willen rekruteren, merkt verzoeker op dat *"dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk zou voorkomen in Somalië, betekent niet dat het verzoekende partij is overkomen"*. Hij wijst erop dat hij de gedachtegang van Al Shabaab niet kent en niet weet waarom zij hem viseerden. Hij meent dat Al Shabaab wou dat verzoeker met hen samenwerkte, daar hij toegang heeft tot de legerbasis, dat een doelwit was voor hen.

Waar de bestreden beslissing meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet eerst in veiligheid zou brengen alvorens een klacht in te dienen bij zijn kennis over Al Shabaab, benadrukt verzoeker dat hij zich op het moment van de actie door het leger veilig voelde: er waren immers soldaten mee en hij zat in een legervoertuig. Toen zij de buurman echter niet konden aantreffen, beseft verzoeker dat het leger hem niet continu zou kunnen beschermen en dat hij diende onder te duiken.

Verzoekende partij besluit dat:

"II.1.4. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo stelt het CEDOCA-rapport op de p. 27-28:

[citaat COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):

[citaat COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :

[citaat COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!

Cf. p. 51 :

[citaat COI Focus]

De tendens heeft zich – zoals verwacht – ook voortgezet in de laatste maanden, met tragische gevolgen. Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen. Op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden, allemaal gewone burgers die bij een bomaanslag om het leven kwamen. (stuk 3) Twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden. (stuk 4)

De aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanweige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city

administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/UNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism. ⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist. their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas. ⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabab by government forces."

Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/countrychapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij leven wel veilig te noemen valt.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken aan het verzoekschrift:

- artikel "Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack" van 16 oktober 2017 (stuk 3);
- artikel "At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel" van Associated Press in Mogadishu van 29 oktober 2017 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 19 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu" van Cedoca van 6 november 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 5 juli 2013 werden genomen in Zwitserland en op 9 juni 2015 in Griekenland. Verzoeker werd meermaals geconfronteerd met de informatie dat hij in 2013 in Zwitserland was (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 8-9, 11; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5-6). Hij hield steeds vol dat dit een vergissing is, omdat hij toen in Somalië verbleef. Tijdens het CGVS-interview wordt verzoeker gevraagd om een verklaring te geven voor de vingerafdrukken die 2013 werden genomen in Zwitserland. Daarbij wordt verzoeker erop gewezen dat hierover meer informatie werd opgevraagd. Als het een vergissing is, dan moet dit dus blijken uit de informatie die het Commissariaat-generaal heeft gekregen van de Zwitserse autoriteiten.

In het administratief dossier werd echter geen verdere informatie teruggevonden over de Eurodac-hit, terwijl de Raad uit het referentienummer zelf afleidt dat verzoeker een asielaanvraag moet hebben ingediend in Zwitserland en de toedracht van dit gegeven essentieel acht om te kunnen komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust. De Raad kan immers niet komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing, zonder hiertoe bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP